Truyen co PG - I - 02

Truyện Cổ Phật Giáo

Truyen co PG - I - 02

Trang gốc

Đọc với phông chữ Times New Roman (Unicode)

Truyện Cổ Phật Giáo

Truyện Thơ - Tập I

Tâm Minh Ngô Tằng Giao

Diệu Phương tái bản - 2002

Tập I - Phần 2

-ooOoo-

(13)

Tai Họa

Do Cái Miệng

Thuở xưa có một chú Rùa

Sống trong hồ rộng vui đùa thảnh thơi,

Vợ chồng Cò trắng tới chơi

Đôi bên kết bạn, cuộc đời thêm tươi.

*

Một năm mưa bỗng chẳng rơi

Mặt trời thiêu đốt, nơi nơi úa mầu

Nước hồ khô cạn thật mau

Bao loài thủy tộc theo nhau chết dần

Rùa lo tìm kế thoát thân

Trong lòng suy tính phân vân mọi đàng

*

Vợ chồng Cò chợt ghé ngang

Rùa bèn tâm sự thở than não nề:

"Hai ngày ăn chẳng có chi

Dù là con tép nói gì cá tôm

Ngoài ra nếu nước cạn hơn
Lũ chăn trâu sẽ bắt luôn thân này,
Năm năm trước cũng tại đây
Tôi từng bị bắt, đọa đầy khổ thay
May mà sống sót tới nay
Là do bà lão ra tay mua về
Phóng sanh tôi tại vùng quê!
Giờ mong ai có cách gì cứu tôi!"
*
Vợ chồng Cò trắng góp lời:
"Hồ này nguy hiểm! Mau rời đi xa!"
Rùa than: "Tôi chậm quá mà
Chỉ bò quanh quất, khó qua nạn này!"
Vợ chồng Cò trắng bàn ngay:
"Hồ sen mười dặm bên đây cũng gần
Lá xanh mướt, hoa trắng ngần
Quanh năm có nước chẳng cần lo chi
Dù cho hạn hán sá gì!
Bây giờ tính kế ra đi thế này:
Chúng mình lấy một cây dài
Giữa cây bác ngậm, chúng tôi hai đầu
Chúng tôi nâng bác lên cao
Rồi bay một mạch đưa vào hồ bên.
Nhưng hãy nhớ, đừng có quên
Phải cần ngậm miệng! Chớ nên thốt lời!"
Rùa nghe sung sướng tê người
Cùng nhau thực hiện trò chơi đã bàn.
*
Hai Cò vỗ cánh bay ngang
Kéo Rùa ở giữa nhẹ nhàng lên cao.

Rùa nhìn phong cảnh lạ sao

Tò mò định hỏi nhưng nào dám đâu

Há ra là té vỡ đầu

Thôi đành cắn chặt miệng vào khúc cây.

Đong đưa thoải mái Rùa bay

Chợt đâu bên dưới có bầy trẻ chơi

Thấy Rùa đu thật tức cười

Chúng cùng la lớn: "Rùa ơi là Rùa

Trông như thầy bói bị mù

Phải nhờ người giắt kẻ đưa giống khùng!"

Rùa nghe nổi giận đùng đùng

Định hăm lũ trẻ: "Coi chừng tay ta

Ranh con đừng có ba hoa

Chuyện người mắc mớ chi mà hò la!"

Tội thay vừa há miệng ra

Rùa rơi xuống đá, thịt da tan tành!

*

Phật từng khuyên dạy chúng sanh:

"Họa từ cái miệng phát sinh tức thời

Các con ăn nói lựa lời

Giữ gìn cái miệng cuộc đời được an!".

(phỏng theo bản văn xuôi của Hoàng Minh)

(14)

Phật Xử Kiện

Bà kia bồng đứa con thơ

Dừng chân hóng mát bên bờ hồ sen

Thấy tay con trẻ lấm lem

Mẹ bèn múc nước hồ đem rửa liền

Đặt con nằm ở phía trên

Mẹ đi xuống tắm cạnh bên, trông chừng.

*

Có con quỷ dữ vô cùng

Đi ngang thấy trẻ, vui mừng thèm ăn

Dạ Xoa là quỷ khôn ngoan

Biến thành thiếu nữ đoan trang, hiền lành

Tới nơi thăm hỏi thân tình

Ngợi khen cháu bé đẹp xinh vô vàn

Quỷ xin được bế bé ngoan

Ngồi cho bú sữa dưới tàn cây cao

*

Mẹ nghe lời nói ngọt ngào

Gật đầu ưng chịu, đâu nào có hay

Quỷ nâng niu bé trên tay

Thừa cơ rời khỏi chốn này, chạy xa

Mẹ vùng lên đuổi, miệng la.

Quỷ ôm bé nói: "Đây là con tôi!"

Đôi bên tranh chấp nhiều lời

Bà con đưa họ đến nơi Phật đài

Chờ xin phân xử nơi Ngài

Phán xem đứa bé con ai trao về.

*

Phật nghe trình báo mọi bề

Nhìn qua thấy rõ quỷ kia trá hình

Nhận lời xét xử công minh:

"Kẻ ngay vạch thẳng phân ranh trên đường

Đặt lưng đứa bé nằm ngang

Hai người hai phía, đôi đàng kéo lui

Nếu ai sức yếu buông xuôi

Người kia mà kéo được thời giữ con."

*

Mẹ hiền vội nắm hai chân,
Quỷ thèm thịt trẻ, nắm phần hai tay
Muốn dành thắng lợi về ngay
Quỷ ra sức kéo cuồng say sá gì.
Thương thay thân xác hài nhi
Đớn đau khóc thét, tứ chi rã rời!
Đau con, xót mẹ, nghẹn lời!
Mẹ không nỡ kéo, buông lơi con mình
Rồi ngồi khóc trẻ sơ sinh:
"Đầu xanh sao đã tội tình con ơi!"
*
Phật quay qua hỏi mọi người:
"Ai yêu đứa trẻ trong hai bà này?"
Người xung quanh trả lời ngay:
"Thưa là mẹ ruột lòng đầy xót xa!"
Phật thêm: "Xét giữa hai bà
Cùng nhau co kéo. Ai là mẹ đây?"
Thưa: "Chính người đã buông tay
Xót tình máu mủ người này hy sinh!"
*
Phật truyền: "Đây quỷ hiện hình
Mắt tròng ngầu đỏ, thân mình tanh hôi
Đứng không in bóng mặt trời
Giả làm cô gái hại đời trẻ thơ!"
Quay qua phía quỷ đứng chờ
Phật nghiêm nghị nói: "Mi giờ hãy khai
Tại sao mi quấy phá hoài
Ác tâm đọa mãi làm loài quỷ thôi
Phải mau tu tỉnh cho rồi
Mới mong thoát khỏi luân hồi quẩn quanh

Quay về đường phải cho nhanh!"

Quỷ kia chợt ngộ, tâm thành hoàn lương:

"Thưa con chót dại lầm đường

Từ bi xin Phật xót thương thân này

Độ cho hết kiếp đọa đầy!"

Phật truyền: "Kiếp trước mi gây tội nhiều

Con đường mê muội mãi theo

Đầu thai làm quỷ còn kêu nỗi gì!

Kiếp này đừng có ngu si

Tránh gây tội ác! Tỉnh đi là vừa!"

*

Quỷ quỳ lạy Phật xin chừa

Quyết tâm sám hối tội xưa đã làm,

Giữa vùng ánh đạo thênh thang

Quỷ xin được tới đạo tràng quy y

Xong rồi tiếp tục ra đi

An tâm vì đã tìm về đường ngay.

*

Mẹ hiền hoan hỉ tràn đầy

Ấp ôm con nhỏ trong tay, đẹp lòng

Nguyện thầm giữ đạo cho tròn

Cúi đầu tạ Phật, Mẹ con giã từ.

(phỏng theo bản văn xuôi của Thiện Châu)

(15)

Dắt Nhau

Xuống Giếng

Xưa kia ở chốn núi rừng

Có đàn khỉ nọ khoảng chừng năm trăm

Họp bầy nô rỡn quanh năm,

Một hôm khỉ rủ nhau thăm bìa rừng

Có cây cổ thụ nhiều tầng
Mọc bên bờ giếng sáng ngần ánh Trăng.
*
Giếng sâu. Dưới đáy nước trong
Trăng tròn in bóng bềnh bồng nổi trôi,
Khỉ kêu: "Thôi chết! Nguy rồi!
Mặt Trăng rơi xuống giếng khơi đây này
Phải mau tìm cách vớt ngay
Giúp đời khỏi cảnh đọa đầy tối tăm!".
Khỉ ta nhảy nhót lăng xăng
Xôn xao tìm cách cứu Trăng khỏi chìm.
*
Hồi lâu, khỉ Chúa loan tin:
"Tôi đà có cách! Anh em yên lòng!
Theo lời tôi! Mấy cũng xong!
Ta chung góp sức, mình cùng tiếp tay,
Tôi trèo lên bám cành cây
Một anh bám lấy đuôi này của tôi
Rồi anh khác lại bám đuôi
Cả đàn lần lượt nối dài tiếp nhau
Thả người xuống được giếng sâu
Vớt Trăng dưới đáy lên đâu khó gì!".
*
Khỉ ta mừng rỡ kể chi
Cùng nhau theo diệu kế kia đã bàn
Bám đuôi nhau cả một đàn
Giếng sâu mò xuống, Trăng vàng vớt lên
Nào ngờ nặng trĩu cành trên
Nhánh cây cổ thụ gẫy liền. Thảm thay!
Giếng kia rơi xuống cả bầy

Khỉ ta lúng túng, loay hoay nổi chìm,

Nào tìm ra được lối lên!

Nào ai cứu vớt khỏi miền nước sâu!

*

Khỉ ta chết hết còn đâu!

Thần cây cổ thụ ngâm câu kệ rằng:

"Trên cao vẫn có bóng Hằng

Khắp nơi trần thế ánh Trăng tràn trề,

Một con đã quá u mê

Tiếc thay cả lũ chẳng hề biết chi

Dắt nhau xuống giếng cùng đi

Để rồi chết thảm cũng vì dại ngu!".

*

Đời người lắm kẻ mê mờ

Khổ đau mà cứ ngỡ là sướng vui

Vô thường lẽ Đạo ai ơi

Cớ chi lặn lội mãi nơi muộn sầu!

(phỏng theo bản văn xuôi của Trí Hải)

(16)

Bảo Vệ

Sanh Linh

Có Ngài La Hán thuở xưa

Ẩn trong rừng núi tuyết lùa mênh mông

Ngài từng chứng quả "lục thông".

Có tài biết rõ việc trong ba đời

Tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi

Bà con khâm phục. Danh Ngài truyền đi.

*

Ngài nuôi một chú Sa Di

Tuổi còn niên thiếu, cận kề ngày đêm.

Một hôm trò đứng hầu bên
Thầy xem sắc tướng xong liền nói ngay:
"Phước con cho tới bữa nay
Tính ra còn lại vài ngày nữa thôi,
Bẩy hôm sau sẽ qua đời
Thầy trò vĩnh biệt, nghĩ thời đau thương!
Con mau trở lại cố hương
Viếng thăm lần chót xóm làng, mẹ cha!".
Sa Di lòng dạ xót xa
Cúi đầu đảnh lễ Thầy và ra đi
Chuông buồn buông tiếng sầu bi
Tiễn người mạng yểu! Biệt ly não nề! .
*
Mưa nguồn giăng phủ đường về
Khi trời vừa tạnh, tràn trề nước dâng,
Chú đi lối tắt qua đường
Thấy bầy kiến nhỏ dưới mương vẫy vùng
Bị trôi theo nước xuôi dòng
Dập dềnh mạng sống! Bềnh bồng xác thân!
Chú Sa Di động từ tâm
Cởi ngay áo khoác bỏ ngăn nước dòng,
Kiến ta được cứu, vui mừng
Rủ nhau leo vội vào chung quanh bờ
Con nào đuối sức, vật vờ
Chú khum tay vớt bỏ ra đất liền
Thế là kiến được bình yên!
Hương từ bi tỏa khắp triền non xa!
Sa Di tiếp tục về nhà
Bẩy ngày chờ đợi trôi qua phập phồng
Sang ngày thứ tám hừng đông

Mạng còn chưa hết! Trong lòng mừng thay
Vội vàng trở lại thăm Thầy
Thầy hay rõ chuyện mặt đầy ngạc nhiên
Thầy vào nhập định tham thiền
Mới hay đệ tử nhân hiền vừa gieo
Cứu bầy kiến thoát hiểm nghèo
Giờ đây công đức trổ theo quả lành
Phước do bảo vệ sanh linh
Kéo dài thêm tuổi xuân xanh nhiệm mầu.
*
Sa Di từ đó chuyên sâu
Tu hành tinh tấn đạo mầu Thích Ca
Ánh vàng rực rỡ chan hòa
Viên thành đạo quả. Thăng hoa kiếp người.
(phỏng theo bản văn xuôi của Đức Tâm)
(17)
Phước Báu
Hiện Tiền
Vợ chồng chàng Kế Sa La
Kiếm ăn vất vả, cửa nhà khó khăn
Nhưng vui sống cảnh thanh bần
Hiền lành, chân thật, xa gần mến thương
Gia đình trọng đạo vô cùng,
Giúp người đâu quản ngại ngùng thiệt hơn.
*
Một năm tai ách dập dồn
Mất mùa đói kém, bệnh còn tràn lan
Dân tình khốn khổ than van
Bà con tang tóc, xóm làng thảm thê
Phương xa cứu trợ, quyên về

Thuốc men, phẩm vật đem chia giúp người
Lại nhờ tăng sĩ khắp nơi
Chú tâm khấn nguyện, góp lời cầu an.
*
Thông thường sáng kiếm việc làm
Kế Sa La với vợ chàng cùng đi
Một mưa hai nắng quản chi
Tìm nhà điền chủ thiếu gì ruộng nương
Vợ chồng làm mướn kiếm lương
Chia bùi sẻ ngọt chung đường gian truân,
Tối ngày bận rộn kiếm ăn
Nào hay hoạn nạn khó khăn trong vùng.
*
Hôm nay thấy khách đi đường
Mang đồ cứu trợ thật đông về chùa
Vợ chồng nhân ái có thừa
Nhưng nghèo phẩm vật, không dư bạc tiền
Nghẹn ngào sầu tủi vô biên
Tiếc mình chẳng có đủ duyên cứu người
Lòng thầm nguyện với đất trời
Nếu dư tài vật giúp đời năm nay
Thì dù có bị đọa đầy
Thân kia đau khổ, tâm này an vui
Chàng bèn buồn bã trở lui
Chẳng còn tha thiết kiếm nơi ăn làm
Tối về chẳng dám thở than
Sợ rằng vợ biết, đôi đàng khổ đau
Vợ chàng gạn hỏi hồi lâu
Chàng bèn thổ lộ nỗi sầu riêng mang
Vợ chàng lệ chảy hai hàng

Buồn cho gia cảnh bần hàn mãi thôi.

*

Chùa xa chuông đổ từng hồi

Như khơi trí tuệ, như soi đường trần

Vợ chàng chợt nói vui mừng:

"Sao đôi mình chẳng kiếm chung việc làm?

Ngày mai chuẩn bị sẵn sàng

Tìm nhà phú hộ trong làng làm thuê

Nhận tiền ứng trước đem về

Rồi mang bố thí coi bề tiện hơn!"

Chàng nghe hợp lý vô vàn

Chồng đầy sung sướng, vợ tràn vui tươi.

*

Hôm sau vừa rạng mặt trời

Vợ chồng tìm đến khắp nơi trong làng

Kiếm ra nhà nọ xin làm:

"Nhận tiền ứng trước. Cam đoan bẩy ngày

Sẽ xin trở lại nơi này

Ở luôn giúp việc. Trả vay vẹn toàn".

Chủ nghe tiếng vợ chồng chàng

Là người hiền đức nên hoan hỉ liền

Đưa ngay cho mượn bạc tiền

Nói về xếp đặt việc riêng ở nhà:

"Bẩy ngày sau trở lại ta

Nếu tiền trả đủ coi là như xong

Khỏi cần tính chuyện làm công

Tự do xin trả vợ chồng từ đây!"

*

Kế Sa La đẹp dạ thay

Mang tiền vội vã về ngay chợ làng

Sắm mua phẩm vật đèn nhang
Lên chùa xin gặp Chư Tăng định ngày
Phát tâm bố thí của này
Vào hôm thứ bẩy. Đẹp thay tình người!
Hoa từ bi nở rạng ngời
Chư Tăng, phật tử ngỏ lời tiếp tay.
*
Quốc Vương trong nước cùng ngày
Cũng mang phẩm vật lên ngay tại chùa
Ngài mong biểu lộ tâm từ:
"Giúp người hoạn nạn cũng như giúp mình",
Xin chùa ấn định ngày lành
Vào hôm thứ bẩy để dành cho Vua.
Chư Tăng lúng túng khẽ thưa:
"Kế Sa La đã đến chùa hôm nay
Xin dành bố thí ngày này
Vua nên chung góp tiếp tay cùng chàng!".
Vua bèn nói với Chư Tăng:
"Trẫm đây là một Quốc Vương nước này
Bạc tiền nào thiếu trong tay
Há gì chung chạ cùng ngày với ai!".
Nhà chùa vội vã chuyển lời
Kế Sa La chẳng chịu dời hôm sau
*
Ngạc nhiên Vua gọi vào chầu
Kế Sa La vội trình tâu sự tình
Vợ chồng chót đã bán mình
Lấy tiền bố thí chúng sanh vùng này
Hết ngày thứ bẩy tới đây
Tự do sẽ mất, phải quay về rồi.

Cúi đầu chịu tội mà thôi

Nhường Vua chẳng được xin người cảm thông!

*

Vua nghe xúc động vô cùng

Ngoài lời khâm phục, trong lòng xót thương

Thưởng cho chồng vợ bạc vàng

Lại thêm bổng lộc Vua ban trọn đời.

Vợ chồng lạy tạ nghẹn lời

Niệm hồng ân Phật sáng ngời ánh quang

Đã ban cho vợ chồng chàng

"Từ Bi" đức tánh, chung đường đạo tâm!

(phỏng theo bản văn xuôi của Thích Đức Tâm)

(18)

Mối Thù

Truyền Kiếp

Thuở xưa có một thanh niên

Rất là hiếu thảo khắp miền biết danh

Là con một, đã trưởng thành

Nhưng chưa chịu lập gia đình với ai

Mẹ già, cha sớm qua đời

Chàng lo phụng dưỡng cho người Mẹ yêu,

Thấy con vất vả sớm chiều

Mẹ khuyên lấy vợ đủ điều thiệt hơn

Nhưng con chẳng chịu kết hôn

Mẹ bèn tự cưới vợ luôn cho chàng.

*

Nàng dâu tiết hạnh, đảm đang

Trong nhà tháo vát, ngoài làng tinh khôn

Rủi thay không thể sanh con

Thấy chồng lo nghĩ héo hon cõi lòng

Vợ bèn tự cưới cho chồng

Thêm cô vợ lẽ. Mặn nồng cả hai.

*

Ít lâu vợ lẽ mang thai

Chồng mừng hớn hở một hai nuông chiều

Tỏ ra hết sức thương yêu

Đêm ngày săn sóc, sáng chiều nâng niu,

Vợ đầu tủi phận buồn thiu

Ngoài đầy ganh tức, trong nhiều hờn ghen

Rắp tâm hiểm độc một phen

Cho chồng chừa cái thói quen phũ phàng.

*

Vợ đầu đi kiếm thuốc thang

Trộn vào thực phẩm. Dễ dàng phá thai,

Thành công lần một, lần hai

Thêm lần ba nữa ra tay hại ngầm

Mẹ con vợ lẽ lìa trần

Trước khi tắt thở quyết tâm trả thù.

*

Hết Xuân, qua Hạ, sang Thu

Anh chồng khám phá chuyện xưa vợ làm

Nổi cơn giận dữ vô vàn

Đọa đầy vợ cả hung tàn thẳng tay

Ở đời vay trả, trả vay

Nàng này đau đớn lìa ngay cõi đời.

*

Luân hồi sang kiếp thứ Hai

Vợ sau trở lại đầu thai thành Mèo

Vợ đầu cũng trở lại theo

Hóa thành Gà mái, đẻ nhiều gà con

Mèo rình, vồ lấy ăn luôn

Giết thêm Gà mái, rửa hờn chẳng tha.

*

Luân hồi sang kiếp thứ Ba

Gà thành Beo cái. Mèo là con Nai

Nai sinh con buổi sớm mai

Buổi chiều Beo tới ăn hoài còn chi

Ăn luôn cả chú Nai kia

Cái vòng luẩn quẩn thảm thê hận thù.

*

Luân hồi sang kiếp thứ Tư

Nai là Thần ác. Beo vô nhà giàu

Hóa thành con trưởng, gái đầu

Đến khi khôn lớn làm dâu nhà người

Hai kỳ sinh nở con rồi

Hung Thần hiện đến giết đời trẻ thơ.

*

Đến kỳ sinh nở thứ ba

Vợ chồng tính kế trốn ra khỏi nhà

Lánh về bên ngoại thật xa

Ẩn thân nương náu cho qua hiểm nghèo

Bảo toàn mạng sống con yêu

Tránh tay Thần ác gây nhiều đau thương,

Thời gian sau mới lên đường

Bồng con trở lại quê chồng khi xưa.

*

Đường về vất vả nắng mưa

Vợ chồng ghé lại nghỉ trưa trước thềm

Kỳ Viên Tịnh Xá êm đềm

Cây cao tỏa mát, liễu mềm buông lơi,

Chợt như bão tố vang trời
Hung Thần gầm thét tới nơi kia rồi
Vợ chồng sợ hãi rụng rời
Ôm con chạy thẳng vào nơi Phật Đài
Để con nằm dưới chân Ngài
Quỳ xin cứu mạng, ngăn loài tàn hung
*
Hung Thần tới tựa cơn giông
Chư Thiên gác cửa chặn không cho vào,
Từ bi Cửa Phật dạt dào
Tình thương rộng mở xóa bao hận thù
Hung Thần trở lại hiền từ
Nhờ oai lực Phật rất ư nhiệm mầu.
Hung Thần được dẫn vào chầu
Để nghe Đức Phật khuyên câu ôn tồn:
"Các con giết hại nhau luôn
Trả vay, vay trả dập dồn khổ đau
Mối thù truyền kiếp đã lâu
Hãy nên chấm dứt cho mau từ giờ!"
*
Phật ngồi kể lại chuyện xưa
Nguyên do đưa đến dây dưa hận thù,
Phật khuyên hai kẻ cố tu,
Rồi ngâm bài kệ như ru lòng người:
"Thế gian khắp bốn phương trời
Thời nào cũng vậy, muôn đời chẳng sai
Oán mà báo oán kéo dài
Than ôi oán đó theo ai chập chồng!
Lấy ân báo oán đẹp lòng
Oán tiêu tan mất, hết vòng khổ đau

Đó là chân lý dài lâu

Của người hiểu đạo nhiệm mầu từ xưa!"

*

Đôi đàng như tỉnh cơn mơ

Oan cừu chấm dứt, hận thù tiêu tan

Trong tâm bừng ánh đạo vàng

Cúi đầu tạ Phật, rộn ràng niềm vui.

(phỏng theo bản văn xuôi của H.G.)

(19)

Hoàng Tử

Hiếu Thảo

Có ông hoàng tử ngày xưa

Tên là Nhẫn Nhục, nhân từ nổi danh

Yêu thương mọi kẻ xung quanh,

Lại thêm trí tuệ thông minh hơn người,

Khôi ngô tướng mạo rạng ngời

Toàn dân khen đức, khắp nơi mến tài.

Vua và Hoàng Hậu yêu Ngài

Vì lòng hiếu thảo ít ai sánh cùng.

*

Một hôm Vua bệnh trong cung

Thuốc men dùng mãi vẫn không giảm nhiều

ông Hoàng lo lắng đăm chiêu

Cùng quan họp lại sớm chiều nghĩ suy

Bàn nhau xem có cách gì

Kiếm ra thuốc quý mang về chữa Vua.

Trong triều có kẻ lọc lừa

Manh tâm muốn cướp ngôi Vua lâu rồi

Chờ Vua bạo bệnh qua đời

Hại luôn hoàng tử là người nối ngôi,

*

Gian thần thừa dịp ngỏ lời:

"Thuốc hay tuy biết. Kiếm thời khó sao!"

ông Hoàng: "Dù khó biết bao

Tìm cho bằng được, ta nào chịu thua!"

Gian thần: "Tiên dược xin thưa

Đó là bộ não người vừa thanh xuân

Lại thêm hiếu thảo vô ngần

Có lòng nhân đức xa gần đều khen!"

Vui mừng hoàng tử hỏi liền:

"Não ta dùng chế thuốc tiên được nào?"

Gian thần trong bụng mừng sao

Bề ngoài giả bộ buồn rầu xin thưa:

"Nào ai hơn được tâm từ

Nào ai hiếu thảo được như bằng Ngài

Não Ngài làm thuốc thật hay

Nhưng nghe sao thấy đắng cay bội phần

Triều thần đâu nỡ bất nhân

Nào ai lại dám nhẫn tâm cùng Ngài!"

*

ông Hoàng khẳng khái buông lời:

"Ta đây nào có tiếc đời gấm hoa

Nếu mà cứu mạng Vua Cha

Thì ta dù chết lòng đà sướng vui!".

Triều thần thương cảm ngậm ngùi

Toàn dân hay chuyện người người lệ sa.

ông Hoàng truyền: "Cắt đầu ta

Mổ ra lấy não đem hòa thuốc ngay

Cầu Trời phù hộ thuốc hay

Chữa Vua khỏi bệnh ta đây ngậm cười!".

Khen thay lòng hiếu tuyệt vời
Cho nên động đến đất trời linh thiêng
Thuốc hay như có phép Tiên
Uống xong chén thuốc Vua liền khỏe ra.
*
ông Hoàng hiếu với mẹ cha
Là tiền thân Phật Thích Ca thuở nào.
(phỏng theo bản văn xuôi trích: Viên Âm)
(20)
Nguồn Hạnh Phúc
Nơi vùng tịnh xá Kỳ Hoàn
Gió trời nhẹ thổi, mây ngàn êm trôi
Gốc cây cổ thụ trên đồi
Sa Môn bốn vị cùng ngồi chuyện chơi
Hỏi điều chi sướng tuyệt vời?
Điều chi hạnh phúc theo người trần gian?
*
Trầm ngâm, một vị cho rằng:
"Hưởng phong cảnh đẹp thú bằng lên tiên
Khi xuân rực rỡ thiên nhiên
Vui đàn chim hót, thắm duyên hoa cười
Đất trời, cây cỏ tốt tươi
Dong thuyền dòng biếc dạo chơi lững lờ
Hoặc mang bầu rượu túi thơ
Núi cao ngâm vịnh: giấc mơ một đời!".
*
Vị bên phải khẽ thốt lời:
"Gia đình đoàn tụ một nơi sum vầy
Thức ngon, rượu quý tràn đầy
Đàn ca hát xướng ngất ngây thâm tình

Quây quần thân thuộc quanh mình
Sướng như lên tận mây xanh cõi trời!".
*
Vị bên trái nói: "Trên đời
được sinh ra đúng vào nơi sang giàu
Nhiều tiền bạc, lắm quân hầu
Ăn ngon, mặc đẹp, nhà lầu, ngựa xe
Vinh hoa phú quý bề bề
Mới là vui sướng còn chi sánh bằng!".
*
Vị ngồi phía trước thưa rằng:
"Các thầy nghĩ vậy phải chăng đều lầm?
Theo tôi cưới được giai nhân
Vài nàng quyến rũ, tấm thân gợi tình
Nói cười ca múa đẹp xinh
Mới là hạnh phúc mà mình thiết tha!".
*
Những lời đàm luận vẳng xa
Vừa khi Đức Phật ghé qua kinh hành
Dừng chân hỏi rõ ngọn ngành
Động lòng thương xót chúng sanh mê lầm
Ngài bèn dạy: - "Kìa cảnh xuân
Thiên nhiên vạn vật xa gần tốt tươi
Thu qua, Đông tới bên trời
Úa tàn cây cỏ, tơi bời lá hoa!".
- "Kìa người sum họp đầy nhà
Chứa chan tình cảm, chan hòa niềm vui
Nhưng hợp rồi lại chia phôi
Sinh ly, tử biệt khiến người khổ đau!".
- "Kìa xem phú quý sang giàu

Gia tài dù lắm, bền lâu bao giờ

Đời người ngắn tựa giấc mơ

Mang gì theo được trong giờ xuôi tay!".

- "Kìa xem những kẻ đắm say

Ham mê sắc dục hao gầy tấm thân

Lại thêm mê muội tâm thần

Tan nhà, mất nước bắt nguồn từ đây!".

*

"Nói chung những ước muốn này

Là nguyên nhân chính vần xoay luân hồi

Trong vòng sinh tử nổi trôi

Khiến đời đau khổ! Khiến người lầm than!

Chỉ riêng có cõi Niết Bàn

Là nơi an lạc chứa chan ngàn đời

Là chân hạnh phúc tuyệt vời!".

Rồi Ngài kể lại chuyện thời xa xưa:

*

"Trước kia có một Ông Vua

Trị vì một nước cõi bờ thênh thang

Nhà Vua tên gọi Phổ An

Mời Vua bốn nước lân bang tiệc tùng

Kéo dài bốn tháng tưng bừng

Đến khi tan tiệc, lúc cùng chia tay

Phổ An hỏi bốn Vua này

"Điều chi lạc thú mê say nhất đời?".

Bốn Vua lần lượt trả lời:

- "Dạo chơi cảnh đẹp đất trời bao la!".

- "Gia đình sum họp chan hòa!".

- "Giàu sang phú quý một nhà hiển vinh!".

- "Giai nhân nhan sắc gợi tình!".

Đó là những thứ cho mình sướng vui!

Phổ An nghiêm nghị đáp lời:

"Đó là tạm bợ nhất thời mà thôi

Nguyên nhân sinh tử luân hồi

Cội nguồn đau khổ nổi trôi kiếp người!".

*

Kể xong chuyện, Phật tiếp lời:

"Mong cho bốn vị thoát nơi ta bà,

Phổ An kiếp trước là ta

Bốn Vua ngày đó chính là các ông

Ta khuyên chẳng chịu ghi lòng

Kiếp này quanh quẩn trong vòng tử sinh!".

Bốn Sa Môn khẽ lặng thinh

Nhủ lòng sám hối tâm thành từ đây.

Vừng dương rực chiếu cỏ cây

Hương xuân ngan ngát tỏa đầy không gian

Bốn người bừng ánh đạo vàng

Khơi nguồn hạnh phúc dâng tràn trong tim.

(phỏng theo bản văn xuôi của Trí Hiền)

(21)

Dạy Khỉ Nói

Nước kia có một ông Vua

Vốn ham việc lạ, lại ưa chuyện đùa

Tuổi Vua bẩy chục có thừa

Một hôm cao hứng nhân mùa đầu Xuân

Vua truyền lệnh khắp xa gần

Từ quan cho chí tới dân hay rằng

Nhà Vua ban thưởng ngàn vàng

Cho ai dạy khỉ nói năng như người.

*

Các quan phải dự cuộc chơi
Cố công tìm khỉ các nơi đưa về
Quan nào dạy khỉ lành nghề
Thưởng vàng, tăng chức đôi bề vui thay!
Quan nào dạy khỉ không hay
Phạt tiền, giáng chức xuống ngay tức thời!
Các quan than khổ thấu trời
Xưa nay khỉ nói tiếng người được đâu!
*
Đột nhiên có lão bạc đầu
Tuổi ngoài bẩy chục xin hầu chuyện Vua
Quỳ thưa: "Nghề nghiệp từ xưa
Chuyên môn dạy khỉ nói như tiếng người
Cả nhà từng trải mấy đời
Nghề riêng dạy khỉ vốn nơi gia truyền!".
Vua nghe hứng thú vô biên,
Lão ông lên tiếng nói thêm đôi điều:
"Công phu dạy khỉ khá nhiều
Muốn cho khỉ nói được theo tiếng người
Hàng ngày kiên nhẫn mớm lời
Ít ra phải mất hai mươi năm trường!"
Lão xin nhận trước nửa vàng
Về nhà sửa soạn lên đường đi xa
Khỉ thông minh sẽ tìm ra
Đem về dạy nói, nghề nhà tinh thông.
*
Vua nghe háo hức vô cùng
Xuất năm trăm lượng đưa ông tức thì,
Các quan mừng rỡ kể chi
Trút đi gánh nặng nghĩ suy nhọc lòng.

*

Ông về, vợ ngóng, con trông

Khi hay rõ chuyện đều cùng khóc la

Gạt Vua chắc chết cả nhà

Phen này ba họ thành ma không đầu

Ông nào dạy khỉ được đâu

Cả gan lường gạt, mưu sâu hại đời.

Vuốt râu ông lão cả cười

"Tuổi ta nay đã bẩy mươi hơn rồi

Nhà Vua tuổi cũng vậy thôi

Chắc chi còn sống ở đời dài lâu

Hai mươi năm khó qua cầu

Vua và ta chết còn đâu lo gì!

Con người sống ở thác về

Coi như xí xóa cớ chi muộn sầu

Vô thường Phật dạy từ lâu!".

(phỏng theo bản văn xuôi của Thái Thanh)

(22)

Lòng Hiếu

Chim Oanh Vũ

Thuở xưa ở dãy Tuyết Sơn

Có chim Oanh Vũ dễ thương, hiền hòa

Vì cha mẹ bị mù lòa

Một mình chim phải bay ra khu rừng

Kiếm tìm trái chín thơm lừng

Mang về cung kính cúng dường mẹ cha.

*

Cách rừng cũng chẳng bao xa

Có ông điền chủ thật là tốt thay

Ruộng vừa cấy lúa năm nay

Ông bèn phát nguyện: "Lúa này trổ bông
Khi nào lúa tốt đầy đồng
Ai cần lương thực vui lòng lấy ăn!".
*
Một hôm Oanh Vũ bay ngang
Thấy bao nhiêu lúa óng vàng đẹp tươi
Chim bèn dừng cánh tìm mồi
Tha nhiều lúa tốt về mời mẹ cha,
Vừa khi điền chủ đi qua
Tưởng chim phá hoại, ông ta phiền lòng
Sai người giăng lưới trên đồng
Bắt chim Oanh Vũ bỏ lồng treo chơi.
*
Chim bèn nhỏ nhẹ đôi lời:
"Sao ông lại nỡ giam tôi thế này?
Ông thường bố thí hàng ngày
Cho nên tôi mới ngừng đây kiếm mồi!".
ông điền chủ: "Kiếm cho ai
Mà sao lui tới tha hoài lúa ta?".
Chim thưa: "Tôi có mẹ cha
Cả hai đều bị mù lòa tối tăm
Bay đi kiếm sống khó khăn
Mình tôi phải lấy phần ăn ba người!".
Nghe ra điền chủ tươi cười
Thả chim và nói: "Xin mời từ nay
An tâm ghé lại ruộng này
Cứ dùng thóc lúa ta đây không buồn!".
*
Khen thay súc vật, chim muông
Mà lòng hiếu thảo còn hơn nhiều người

Đã sinh ra giữa đất trời

"Hiếu cùng cha mẹ" nhớ lời gấm hoa.

Con chim Oanh Vũ chính là

Tiền thân Đức Phật Thích Ca một thời,

Còn điền chủ tốt tuyệt vời

Là Xá Lợi Phất người đời kính yêu.

(phỏng theo bản văn xuôi, trích: Phật Pháp)

(23)

Cây Táo

Thiết Sơn

Thiết Sơn núi thẳm xa xưa

Có cây táo nọ rất ư lâu đời

Thân to, tán lá rợp trời

Chưa hề có quả, tứ thời cành trơ.

*

Gần chân núi có tiều phu

Tên là Chí Hiếu, ốm o, thân gầy

Chuyên nghề lên núi lượm cây

Mang về làm củi, bán ngày kiếm ăn

Quanh năm sinh sống khó khăn

Một mình nuôi Mẹ nhọc nhằn sớm trưa.

Mẹ chàng bệnh hoạn, già nua,

Thuốc thang nào có tiền mua vì nghèo

Dần dần bệnh nặng thêm nhiều

Trở thành tê bại Mẹ yêu liệt giường,

Chàng buồn số phận đau thương

Thở dài, than ngắn mãi vương muộn phiền.

*

Một đêm hầu cạnh Mẹ hiền

Mẹ đà an giấc. Ngoài hiên sáng trời

Chàng bèn nhẹ bước ra chơi
Say sưa ngắm ánh trăng nơi đầu ghềnh,
Núi rừng sương phủ bồng bềnh
Đọng trên ngọn cỏ, đầu cành như hoa
Như muôn ngàn ánh sao sa
Long lanh suối vắng, thướt tha đêm trường.
*
Tiều phu đang phút mơ màng
Chợt đâu trước mặt hào quang sáng lòa
Một tiên ông bỗng hiện ra
Chòm râu trắng bạc, nước da hồng hào
Dáng uy nghi, vẻ thanh cao
Phất phơ áo trắng, gậy đào cầm tay.
Tiều phu phách lạc, hồn bay
Tiên ông khẽ nói: "Ta đây! An lòng!
Ta là Hòa Thượng trên non
Ở ngay trong dãy Thiết Sơn lâu rồi
Vì con hiếu thảo ở đời
Cho nên động tới đất trời linh thiêng
Hôm nay hội đủ cơ duyên
Ta về chữa bệnh Mẹ hiền giúp con!".
Tiều phu mừng rỡ trong lòng
Vội quỳ bái tạ vô cùng trang nghiêm.
*
Xua tay, Hòa Thượng nói thêm:
"Con mau sửa soạn leo lên núi này
Tìm cây táo quý lâu ngày
Hái ngay một trái về đây cứu người
Dâng lên cho Mẹ con sơi
Mẹ dù bệnh nặng ăn thời khỏi luôn!".

*

Tiều phu nghe lệnh phân vân
Xưa nay cây táo xa gần đều hay
Chưa hề có quả một ngày
Lấy chi để hái? Lệnh này trớ trêu!
Nhưng Hòa Thượng nói: " Làm theo
Đúng lời ta dặn chớ nhiều nghĩ suy!
Hãy lên hái táo ngay đi
Giờ cây có trái cũng vì cảm thông
Thương con hiếu để một lòng
Bà con quý mến khắp vùng Thiết Sơn!"
Tiều phu sụp lạy tạ ơn
Ngẩng lên Hòa Thượng biến luôn mất rồi.

*

Suốt đêm trằn trọc mãi thôi
Tiều phu lên núi khi trời hừng đông
Sương lam còn phủ mênh mông
Rừng hoang, núi vắng chập chùng êm ru
Chỉ riêng dòng thác vô tư
Rì rào khe núi vọng đưa khúc tình
Như chờ đón ánh bình minh
Dịu dàng soi tỏ tâm linh con người.

*

Thân vất vả, lòng an vui
Cỏ cây rậm rạp, núi đồi cheo leo
Tiều phu cương quyết cố trèo
Đầu non vừa tới, nắng theo ngang đầu
Ngẩng nhìn cành táo trên cao
Thấy ngay một quả. Xiết bao lạ lùng,
Chàng reo lên rất vui mừng

"Tạ ơn Hòa Thượng mở đường cứu con!".

Táo thần bỗng hiện nhiều hơn

Quả to, chín đỏ như son trĩu cành

Chàng leo lên hái thật nhanh

Mê mờ che lấp biến thành máu tham

Hái nhiều đầy ắp một làn

Nhét thêm đầy túi mới mang về nhà.

*

Đầu đuôi kể lại Mẹ già

Tiều phu dâng táo mời bà Mẹ sơi

Ngạc nhiên Mẹ đến nghẹn lời

Chắp hai tay lại vái trời trên cao

Miệng luôn niệm Phật thì thào

Tạ ơn trời, Phật dạt dào lòng nhân

Tạ ơn Hòa Thượng vô ngần

Mẹ ăn táo quý lòng thầm sướng vui.

Táo thần thật quả lạ đời

Mẹ ăn xong táo bệnh thời khỏi luôn

Đôi chân cử động bình thường

Chẳng còn tê bại liệt giường như xưa

Bước lần theo cánh liếp thưa

Lâm râm khấn nguyện ơn vừa được ban.

*

Tin đồn phép lạ truyền lan

Bà con kéo đến rộn ràng khắp nơi

Nhờ tay Chí Hiếu giúp đời

Kẻ thời bệnh nặng. Người thời kinh niên

Tiều phu chia táo giúp liền

Táo thần như có phép tiên chữa lành.

*

Tháng ngày lần lượt trôi nhanh
Tiều phu chợt nghĩ công mình khó khăn
Lên non hái táo nhọc nhằn
Nên đòi con bệnh trả phần tiền công.
Bạc tiền theo táo chất chồng
Lòng tham theo bạc càng nồng hơi tanh!
Tiền công ngày một tăng nhanh
Thẳng tay vơ vét mau thành phú ông
Màng chi con bệnh tay không
Bạc tiền nếu thiếu đừng mong cậy nhờ!
*
Thời gian thấm thoắt thoi đưa
Tiều phu Chí Hiếu xác xơ thuở nào
Giờ đây rạng mặt phú hào
Khắp vùng nổi tiếng sang giàu nhất thôi,
Lâu đài tráng lệ tuyệt vời
Quân hầu, xe ngựa cuộc đời lên hương.
*
Một hôm có gái đáng thương
Phương xa lặn lội tìm đường ghé sang
Khẩn cầu mắt lệ dâng tràn
Nàng cần táo quý xin chàng giúp cho
Mẹ nàng hấp hối nằm chờ
Trên giường tử biệt mong nhờ táo tiên!
Ngặt vì nàng chẳng có tiền
Phú ông Chí Hiếu đuổi liền thẳng tay,
Gái nghèo van khóc tội thay
"Không tiền không táo!". Đành quay trở về.
*
Đêm hôm đó dưới trăng thề

Một trời vắng vặc, bốn bề nên thơ
Đứng trên đỉnh núi mộng mơ
Phú ông Chí Hiếu say sưa ngắm nhìn
Táo thần giúp hái ra tiền
Trong lòng đắc ý nên liền cười vang.
Chợt đâu một đạo hào quang
Vụt ngang hiện trước mặt chàng: "Người ơn"
Đó là Hòa Thượng Thiết Sơn
Giọng Ngài nghiêm nghị, đâu còn như xưa
Trước kia vui vẻ có thừa
Giờ đầy quở trách, lại vừa uy nghiêm:
"Nghe đây Chí Hiếu ham tiền
Tham lam che lấp tâm hiền thuở xưa
Chẳng còn có chút lòng từ
Đừng mong hưởng lộc giống như ngày nào!
Những gì ngươi đã thu vào
Tan mau như bọt sóng chao biển này!"
Nói xong Hòa Thượng vung tay
Nhổ luôn cây táo lên ngay tức thì
Nhắm ra biển Ngài ném đi,
Bóng Ngài biến mất. Bốn bề lặng yên.
Tiều phu sợ hãi vô biên
Ra về lủi thủi, muộn phiền xiết bao
Nhưng lòng yên trí phần nào
Nghĩ mình chất chứa sẵn bao bạc tiền
Dù cho chẳng có táo tiên
Vẫn còn vui hưởng của riêng đã đầy.
*
Tới nhà chàng sững sờ thay
Rõ ràng chốn cũ: "Lâu đài còn đâu?"

Tưởng chừng đang giấc chiêm bao:
Lều tranh nghèo khó thuở nào hiện ra,
Trên mình quần áo xa hoa
Biến thành cũ nát như là trước kia.
Tiều phu nước mắt đầm đìa
Tiếc thương cơ nghiệp biến đi mất rồi
Hai tay trắng khẽ buông xuôi
Thở dài hối hận, ôi thôi muộn màng!
*
Mây mờ che phủ trăng vàng
Thiết Sơn gió vẳng cung đàn hư không!
(phỏng theo bản văn xuôi của Phạm Ngọc Khuê)
(24)
Nai Hiền
Ngày xưa có chú Nai hiền
Nhởn nhơ vui sống giữa miền hoang sơ
Trong khu rừng rậm ven bờ
Sông Hằng cuồn cuộn sóng mờ nhân gian.
Dáng Nai đẹp đẽ dịu dàng
Sừng trong nước ngọc, thân vàng ánh châu
Nhưng mắt Nai lắng u sầu
Thương cho trần thế nhuốm mầu bi ai,
Nai nghe, nói được tiếng người
Nai là Bồ Tát một thời hiện thân.
*
Bên Nai muông thú quây quần
Coi Nai như Mẹ muôn phần yêu thương
Như Thầy sáng suốt dẫn đường
Một vùng đồi núi ngát hương thanh bình.
Sợ người thấy sẽ hại mình

Nai cùng muông thú sống quanh trong rừng.

*

Một ngày trời đất mịt mùng
Sông Hằng gầm thét sóng dâng ngập tràn
Nai đang thơ thẩn non ngàn
Chợt nghe kêu cứu tiếng vang núi đồi
Nhìn xa Nai thấy một người
Ôm thanh củi mục chơi vơi giữa dòng
Mênh mông sóng nước reo cuồng
Sức người đã yếu, sắp buông trôi rồi
Tâm Bồ Tát bỗng rạng ngời
"Người mà đau khổ, ta thời khổ đau!
Cứu người trước, cứu mình sau!"
Nai lao vội xuống dòng sâu vớt người,
Sá chi sóng gió dập vùi
Dìu người lên được tới nơi an toàn.

*

Nạn nhân tỉnh lại bàng hoàng
Cám ơn công đức vô vàn của Nai
Nguyện xin tạc dạ lâu dài
Khiến Nai sung sướng thốt lời tâm can:
"Mừng Ông còn tấm lòng vàng
Dạt dào ân huệ, chứa chan nghĩa tình!
Hãy về ngay với gia đình
Nhớ đừng nói chuyện chúng mình nơi đây
Người đời nham hiểm chất đầy
Sẽ tìm cách bắt thân này mất thôi!".
Nạn nhân hứa chắc một lời
Khấu đầu lạy tạ. Về nơi thị thành.

*

Người về đoàn tụ gia đình
Đúng khi Hoàng Hậu tâu trình cùng Vua:
"Đêm qua thần thiếp nằm mơ
Thấy con Nai đẹp nói ra tiếng người
Nai thần thật quả lạ đời
Trên tòa giảng Pháp lời lời cao sang
Thật là chuyện lạ vô vàn
Nếu ta bắt được Nai vàng về cung
Nhốt Vườn Thượng Uyển vui chung
Điềm lành cho nước! Điều mừng cho ta!"
Vua nghe thỏ thẻ lời hoa
Chiều lòng Hoàng Hậu, lệnh ra khắp miền:
"Ai mà giúp bắt Nai hiền
Vua ban bổng lộc, bạc tiền, chức cao!"
*
Người mà Nai cứu hôm nào
Nghe Vua trọng thưởng, xôn xao cõi lòng
Nghĩ mình cùng với vợ con
Đói nghèo kiếp sống, héo hon cuộc đời
Máu tham nổi dậy trong người
Quên ân tình cũ, nuốt lời thề xưa
Y cười phản bội say sưa
Nhưng kìa phép lạ như vừa xảy ra
Mặt người chất phác hôm qua
Giờ đây gớm ghiếc xấu xa vô cùng.
*
Tên gian phản bội vào cung
Tâu Vua chỗ ở trong rừng của Nai.
Vua sai quân lính của Ngài
Bao vây bốn phía bên ngoài rừng hoang

ào ào chó dữ sủa vang
Kèn săn trổi giọng oang oang tiến vào
Thú rừng hoảng hốt lao xao
Nai hiền choàng tỉnh xiết bao ngỡ ngàng
Biết rằng trốn cũng muộn màng
Tay người hung ác bạo tàn xưa nay
Nai đang nghĩ ngợi, loay hoay
Thì bao quân lính tới ngay bên rồi
Vua, Quan cũng đã đến nơi
Vua nhìn Nai đẹp ngây người ngợi khen
Truyền không được bắn cung tên
Làm sao bắt sống Nai hiền về cung.
*
Mọi người chưa kịp vây lùng
Nai hiền tự đến thưa cùng Vua, Quan:
"Ai đưa Ngài đến non ngàn
Nơi tôi trú ẩn chốn hoang vu này?"
Vua nghe kinh ngạc lắm thay,
Chỉ tên phản bội đứng ngay sau Ngài:
"Hỡi Nai thần! Chính tên này
Ham tiền chỉ lối tới đây săn tìm!".
*
Mọi người cùng lúc quay nhìn
Rồi cùng một lúc kêu lên hãi hùng,
Mặt tên phản bội đưa đường
Chỉ trong khoảnh khắc vô cùng gớm ghê
Bao nhiêu máu mủ tràn trề
Khắp nơi lở loét khó bề nhận ra.
Nai thưa: "Mọi việc chẳng qua
Chỉ là quả báo diễn ra thật gần

Tên này bội nghĩa vong ân
Tham lam mờ mắt, bất nhân hại người!"
Rồi Nai kể rõ đầu đuôi
Chuyện mình cứu hắn chết trôi giữa dòng.
*
Nhà Vua nghe hiểu chuyện xong
Mắng tên phản bội: "Mi lòng tanh hôi
Mi làm ô uế danh Người
Mi không đáng sống trên đời làm chi!"
Vua giương cung xử bắn y
Nhưng Nai nhảy vội đứng che tên này
Nai thưa: "Tội hắn ngày nay
Kéo theo quả báo đến ngay đây rồi
Mặt y lở loét tanh hôi
Là điều trừng phạt một đời khó quên
Ngài tha cho hắn một phen!
Phần tôi xin đứng một bên chờ Ngài!".
*
Nhà Vua chợt thấy sáng ngời
Một vùng hỷ xả, một trời từ bi
Vua ban: "Ngươi hãy đi đi
Hỡi tên phản bội! Tha mi phen này
Đi cho khuất mắt ta ngay
Làm Người không đáng! Đừng quay trở về!"
Tên kia hổ thẹn ê chề
Bước đi lầm lũi, kéo lê thân người
Lưng quay về phía mặt trời
Theo vùng bóng tối, vào nơi bùn lầy.
Vua nhìn Nai khẽ tỏ bày:
"Tự do xin trả từ đây cho Ngài!

Trẫm lòng kính phục lắm thay

Ngài đem chân lý gieo đầy nhân gian

Soi đường giác ngộ thênh thang

Tim này nguyền khắc lời vàng từ bi!".

Vua ra lệnh kéo quân đi

Núi rừng trở lại bốn bề bình yên.

*

Kể từ khi đó đêm đêm

Hiu hiu gió mát, êm đềm trăng thanh

Một bầy muông thú hiền lành

Quây quần trìu mến chung quanh Nai hiền

Như chờ nghe những lời thiền

Nghe lời giảng đạo giữa miền hoang vu.

(phỏng theo bản văn xuôi của Huyền Thanh)

* Sách biếu, không bán.

* Tác giả không giữ bản quyền.

* Hoan nghênh tái bản ấn tống

hoặc phổ biến dưới bất kỳ hình thức nào khác.

*

Địa chỉ liên lạc:

Tâm Minh Ngô Tằng Giao

45481 Caboose Terrace

Sterling - VA 20166

USA

-ooOoo-

Đầu trang | Phần 1 | Phần 2 | Tập II | Tập III

Trở về trang Thư Mục

last updated: 01-01-2004

Chân thành cám ơn Cư sĩ Tâm-Minh Ngô Tằng Giao đã gửi tặng bản vi tính (Bình Anson, 05-2003).

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.